

IZVĒLIES DZĪVĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 2:8, 9; Rm 6:23; 1Jņ 5:12; 5Moz 30:1–20; Rm 10:6–10; 5Moz 4:19; Atkl 14:6–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Es šodien piesaucu debesis un zemi kā lieciniekus pret jums, ka lieku jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību, ka dzīvotu gan tu, gan tavi pēcnācēji.” (5Moz 30:19)

Tas vienmēr ir skumjš stāsts: jaunam cilvēkam, šajā gadījumā 22 gadus vecai sievietei, tika diagnosticēta nāvējoša slimība – audzējs smadzenēs. Pat ar visiem mūsdienu medicīnas brīnumiem neko nevarēja darīt, bija jāļauj notikt neizbēgamajam. Taču šī jaunā sieviete Sendija negribēja mirt.

Tā viņa izdomāja plānu. Pēc nāves viņas galvu vajadzēja sasaldēt šķidrā slāpekļa tvertnē, cerībā saglabāt viņas smadzeņu šūnas. Tur tās gaidīs piecdesmit gadus, simts gadus, tūkstoš gadus, līdz kāds nākotnē, kad tehnoloģijas būs pietiekami attīstījušās, varēs viņas smadzenes ielādēt datorā. Tad Sendija varētu “dzīvot” tālāk, varbūt pat mūžīgi.

Skumjš stāsts – ne tikai tāpēc, ka vajadzēja mirt jaunam cilvēkam, bet tā dēļ, uz ko viņa bija likusi savas cerības uz dzīvību. Sendija līdzīgi visiem citiem cilvēkiem gribēja dzīvību, gribēja dzīvot. Bet viņa izvēlējās tādu ceļu, kas galu galā noteikti nedarbosies.

Šajā nedēļā, turpinot pētīt 5. Mozus grāmatu, mēs runāsim par to, kā izvēlēties dzīvību, un par iespēju, kas mums ir dota, izvēlēties dzīvību, balstoties uz noteikumiem, ko Dievs, dzīvības Devējs un Uzturētājs, žēlsirdīgi ir piedāvājis.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. novembrī.

Dzīvības koks

Neviens no mums nav lūdzis iespēju būt šeit, vai ne? Mēs neesam izvēlējušies būt, tāpat kā neesam izvēlējušies, kur un kad piedzimt un kas būs mūsu vecāki.

Tas pats bija ar Ādamu un Ievu. Viņi neizvēlējās tikt radīti, tāpat kā jebkura lapa, akmens, kalns. Kā cilvēkiem mums nav dota tikai eksistence (akmenim ir eksistence) un ne tikai dzīvība (amēbai ir dzīvība), bet dzīve kā racionālām, brīvām būtnēm, kas radītas pēc Dieva līdzības.

Bet mēs arī neizvēlējāmies būt racionālas, brīvas būtnes, kas radītas pēc Dieva līdzības. Tas, ko Dievs mums piedāvā, tomēr ir izvēle palikt šādā eksistencē, tas ir, izvēle saglabāt dzīvību Viņā, mūžīgu dzīvību, kas mums pieder, pateicoties Jēzum un Viņa nāvei pie krusta.

Izlasi 1Moz 2:8, 9, 15–17 un 1Moz 3:22, 23. Kādas divas izvēles iespējas Dievs atklāja Ādamam attiecībā uz viņa eksistenci? _____

“Ēdenes dārza vidū auga dzīvības koks, kura augļiem bija spēks iemūžināt dzīvību. Ja Ādams būtu palicis paklausīgs Dievam, viņš turpinātu baudīt brīvu pieeju pie šī koka un būtu dzīvojis mūžīgi. Bet, kad viņš krita grēkā, viņam bija slēgta pieeja pie dzīvības koka, un viņš kļuva pakļauts nāvei. Dievišķais spriedums: ‘No zemes tu esi nācis un par zemi tu paliksi,’ norāda uz galējo dzīvības izzušanu.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 532., 533. lpp.)

Tādējādi no paša iesākuma Bībele piedāvā mums tikai vienu no divām iespējām: mūžīgo dzīvību, kas mums bija domāta no iesākuma, un mūžīgo nāvi, kas savā ziņā ir tikai atgriešanās pie nekā, no kurienes mēs esam nākuši.

Interesanti arī, ka “dzīvības koks”, kas, kā Raksti saka, dod nemirstību, minēts jau pirmajā Bībeles grāmatā un parādās arī pēdējā grāmatā. Izlasi Atkl 2:7 un Atkl 22:2, 4. Varbūt vēsts ir tāda, ka, lai gan bija domāts, ka mums visiem būs pieeja pie dzīvības koka, grēka dēļ mēs šo pieeju esam zaudējuši. Beigās, kad grēka problēma reiz būs pilnībā atrisināta, pateicoties Jēzum un glābšanas plānam, atpestītajiem, kas izvēlējušies dzīvību, būs pieeja pie dzīvības koka, kā tas bija paredzēts jau no sākuma.

Padomā par šo: kā ar saviem ikdienas lēmumiem mēs izvēlamies dzīvību vai nāvi? _____

Vidusceļa nav

Visā Bībelē mums dotas divas izvēles – mūsu priekšā ir tikai divas iespējas.

Izlasi šos pantus. Kādas divas iespējas – kādas divas izvēles – ir vai nu atklāti izteiktas, vai arī netieši ietvertas šajos pantos, un kā šīs izvēles ir atklātas?

Jņ 3:16 _____

1Moz 7:22, 23 _____

Rm 6:23 _____

Rm 8:6 _____

1Jņ 5:12 _____

Mt 7:24–27 _____

Mums, cilvēkiem, nav vidusceļa. Pirms lielā cīņa ir pilnībā beigusies, grēks, sātans, ļaunums, nepaklausība un sacelšanās tiks pilnībā izskausta. Pēc tam, kad tas būs noticis, katrs no mums personīgi iegūs vai nu dzīvību – mūžīgo dzīvību, ko Dievs sākotnēji bija plānojis katram no mums pirms pasaules radīšanas, – vai arī mēs piedzīvosim mūžīgu nāvi, tas ir, “mūžīgu pazušānu no Tā Kunga vaiga un Viņa godības spēka” (2tes 1:9). Bībele nepiedāvā mums citas izvēles iespējas.

Kāds būs mūsu liktenis? Šī atbilde ir atkarīga no mums. Mums ir dota izvēle – dzīvība vai nāve.

Kāpēc mūžīgās dzīvības un mūžīgās nāves kontekstā Bībeles patiesība, ka elle nedeg mūžīgi un nemoka cilvēkus, ir tik mierinoša? Ko tas liecinātu par Dieva raksturu, ja mūžīgas mokas, esot pie apziņas, patiešām būtu pazudušo liktenis? _____

Dzīvība un labais, nāve un ļaunais, svētības un lāsti

Tuvojoties 5. Mozus grāmatas beigām, pēc garas sarunas par to, kas notiks ar cilvēkiem, ja viņi nepaklausīs Kungam un pārkāps derības apsolījumus, 5Moz 30. nodaļa sākas ar apsolījumu, ka pat tad, ja viņi kritīs nepaklausībā un tiks sodīti ar izvešanu gūstā, Dievs vienalga viņiem zemi atdos.

Tas ir, ja viņi nožēlos un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem.

Izlasi 5Moz 30:15–20. Kādas izvēles šeit tika dotas senajam Israēlam, un kā šīs iespējas atspoguļo to, ko mēs esam redzējuši visā Bībelē? _____

Kungs runā ļoti skaidri: Viņš, Jahve, ir viņu priekšā licis divas izvēles, pamatā to pašu, ko Viņš deva Ādamam un Ievai Ēdenē. Ebreju vārdi “labs” (“tov”) un “ļauns” (“ra”) 5Moz 30:15 ir tie paši vārdi, kas 1Moz izmantoti, lai apzīmētu labā un ļaunā atzišanas koku. Šeit, tāpat kā visur citur Bībelē, vidusceļa nav, nav neitrālas vietas, kur atrasties. Viņi vai nu kalpos Kungam un iegūs dzīvību, vai arī izvēlēsies nāvi. Mums ir tāpat.

Dzīvība, labestība, svētības – pretstatā kam? Nāvei, ļaunumam, lāstiem. Galu galā kāds pamatoti varētu iebilst, ka Dievs patiesībā piedāvā tikai labo, tikai dzīvību un tikai svētības. Bet, ja viņi aiziet no Viņa, sliktais būs dabiskas sekas, jo viņiem vairs nebūs Viņa īpašās aizsardzības.

Lai arī kā mēs to saprotam, cilvēkiem ir piedāvātas šīs divas iespējas. Ir arī pilnīgi skaidrs, ka viņu brīvā izvēle, viņu brīvā griba, ir reāla. Šie panti līdz ar daudziem citiem Bībelē – gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā – būtu bezjēdzīgi, ja nebūtu svētās brīvās gribas, brīvās izvēles dāvanas.

Patiesībā Kungs viņiem teica: tāpēc ar brīvo gribu, ko Es jums esmu devis, izvēlieties dzīvību, izvēlieties svētības, izvēlieties labestību, nevis nāvi, ļaunumu un lāstus.

Šķiet tik acīmredzami, kura būtu pareizā izvēle, vai ne? Un tomēr mēs zinām, kas notika. Lielā cīņā toreiz bija tikpat reāla kā tagad, un mums vajadzētu mācīties no Israēla piemēra, kas var notikt, ja mēs nenododam sevi pilnībā Kungam un neizvēlamies dzīvību un visu, ko šī izvēle ietver.

Izlasi 5Moz 30:20. Ievērojiet šeit saikni starp mīlestību un paklausību. Kas ir jādara Israēlam, lai būtu uzticīgs Kungam? Kā šie paši principi attiecas uz mums? _____

Nav tev pārāk grūti

5Moz 30. nodaļa sākas ar to, ka Kungs pastāsta, kas notiks, ja cilvēki nožēlos un novērsīsies no saviem jaunajiem ceļiem. Kādi brīnišķīgi apsolījumi viņiem tika piedāvāti!

Izlasi 5Moz 30:1–10. Kādus apsolījumus Dievs viņiem deva, pat neskatoties uz faktu, ka šeit runa ir arī par to, kas notiks, ja viņi nepaklausīs? Ko tas mums māca par Dieva žēlastību?

To noteikti bija patīkami dzirdēt. Tomēr doma nebija tāda, ka nav nozīmes, vai viņi novērsas no tā, ko Dievs bija pavēlējis. Kungs nevienam nepiedāvā lētu žēlastību. Šiem vārdiem vajadzētu parādīt viņiem Dieva mīlestību un, atsaucoties tai, viņi parādītu pretmīlestību, kas atklātos paklausībā norādījumiem, ko Viņš bija atklājis.

Izlasi 5Moz 30:11–14. Ko Kungs viņiem šeit pasaka? Kāds ir galvenais apsolījums šajos pantos, un kādus Jaunās Derības pantus tu vari atcerēties, kas atspoguļo to pašu apsolījumu?

Padomā par šeit ietverto aicinājumu, arīdzan par skaisto valodu un spēcīgo loģiku. Kungs nelūdz viņiem kaut ko tādu, kas viņiem ir pārāk grūti. Dieva pavēle nav pārāk “grūta” vai “neizprotama”, ko viņi nevarētu saprast. Tā arī nav pārāk tālu ārpus viņu sniedzamības robežām. Tā nav Debesīs, tik tālu prom, ka kādam citam būtu jāpalīdz viņiem to dabūt. Tā arī nav pāri jūrām, lai kādam citam vajadzētu to viņiem sagādāt. Kungs saka: “Nē, tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, lai tu to pildītu.” (5Moz 30:14) Tas ir, tu to zini pietiekami labi, lai spētu par to runāt, un tas ir tavā sirdī, tāpēc tu zini, ka tev tas ir jādara. Tāpēc nav attaisnojuma nepaklausīt. “Visas viņa balvas ir labvēlīgas.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 333. lpp.)

Apustulis Pāvils citē dažus no šiem pantiem glābšanas Kristū kontekstā. Tas ir, Pāvils atsaucas uz tiem kā uz piemēru glābšanai ticībā (sk. Rm 10:6–10).

Un tad, pēc šiem pantiem 5Moz grāmatā, Israēla bērni saņem vēstījumu – izvēlies dzīvību vai nāvi, svētību vai lāstu. Un, ja viņi izvēlēsies dzīvību, tad žēlastībā un ticībā viņiem tā būs.

Mūsdienās ir tieši tāpat, vai ne?

Pielūgsmes jautājums

Centrālais derības attiecībās starp Kungu un Israēlu bija pielūgsmē. Israēliešus atšķirīgus no visas pasaules padarīja tas, ka viņi pielūdza patieso Dievu, nevis pagānu pasaules viltus dievus un dievietes, kas patiesībā nebija nekādi dievi. “Nu redziet, ka Es, Es tas esmu, un nav neviena dieva, vienīgi Es!” (5Moz 32:39)

Izlasi 5Moz 4:19, 8:19, 11:16 un 30:17. Kāds kopīgs brīdinājums izteikts visos šajos pantos? Kāpēc šis brīdinājums ir tik būtisks Israēla tautai? _____

Pirms tūkstošiem gadu, tieši tāpat kā mūsdienās, Dieva tauta dzīvoja reģionā un kultūrā, kur tika popularizēti standarti, tradīcijas un koncepti, kas konfliktēja ar patieso ticību. Dieva ļaudīm vienmēr ir jābūt piesardzīgiem, citādi pasaules ceļi, tās elki un “dievi” kļūs arī par mūsu pielūgsmes objektu.

Mūsu Dievs ir “greizsirdīgs Dievs” (5Moz 4:24, 5Moz 5:9, 6:15), un Viņš vienīgais kā mūsu Radītājs un Glābējs ir pielūgsmes cienīgs. Arī šeit nav vidusceļa: vai nu mēs pielūdzam Kungu, kas nes dzīvību, labestību un svētības, vai arī mēs pielūdzam jebkuru citu dievu, kas nes ļaunumu, lāstus un nāvi.

Izlasi Atkl 13:1–15 un pievērs uzmanību tam, kā šeit ir atklāta pielūgsmē. Tad salīdzini šos pantus ar Atkl 14:6–12. Kas šeit notiek tāds, kas atspoguļo brīdinājumu, kas dots 5Moz (un patiesībā viscaur Rakstos) par viltus pielūgsmi? _____

Lai arī cik atšķirīgs ir konteksts, jautājums ir viens un tas pats: vai cilvēki pielūgs patieso Dievu un iegūs dzīvību, vai arī viņi pakļausies spiedienam – atklātam vai slēptam, vai abiem – un kļūs Viņam neuzticīgi, piedzīvojot nāvi. Galu galā atbilde meklējama ikviena sirdī. Dievs nespieda seno Israēlu Viņam sekot, un Viņš nespiedīs arī mūs. Kā mēs redzam Atkl 13. nodaļā, spēku un varu izmantos zvērs un tā tēls. Dievs turpretī strādā mīlestībā.

Kā mēs varam pārliecināties, ka mēs lēnām nenovēršamies no Jēzus, pievērsoties kādam citam dievam, varbūt pat slēptā veidā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Toreiz, tāpat kā tagad, mums visiem ir dota izvēle. Izšķirošais vārds šeit ir “izvēle”. Atšķirībā no dažām kristiešu izpratnēm, kurās, pat pirms cilvēks ir piedzimis, Dievs ir iepriekš nolēmis, ka kādam būs ne tikai jābūt pazudušam, bet pat jādeg mūžīgi ellē, Raksti māca, ka mūsu pašu brīva dzīvības vai nāves izvēle ir tā, kas nosaka, kuru triādi mēs savā dzīvē piedzīvosim (dzīvību, labo, svētības vai nāvi, ļauno, lāstus). Cik labi ir apzināties, ka pat tad, ja kāds izdara nepareizo izvēli, rezultāts ir nāve – mūžīga nāve, nevis mūžīgas mokas nekad neizsīkstošā uguns jūrā.

“Tā tad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rm 6:23) Taisno mantojums ir dzīvība, bet ļauno daļa ir nāve. Mozus Israēlam paziņoja: “Redzi, es šodien lieku tavā priekšā dzīvību un labumu, nāvi un ļaunumu.” (5Moz 30:15) Nāve, par ko ir runāts šajos pantos, nav tā, kas tika pasludināta Ādamam, jo visi cilvēki cieš viņa pārkāpumu sodu. Tā ir “otrā nāve”, kas ir uzlikta, pretēji mūžīgai dzīvībai.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 544. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā vairāk pārrunājiet domu, kas izteikta otrdienas pētījumā par to, vai tas ir Dievs, kas tiešā veidā nes sodu nepaklausīgajiem, vai arī tas nāk kā likumīgas sekas par nepaklausības darbiem. Vai arī varbūt abi? Vai arī var būt gadījumi, kad ir viens vai otrs? Kā mēs saprotam šo jautājumu?

2. Ko panti, kas minēti Elenas Vaitas citātā šodien, māca mums par Dieva spēku, kas pieejams grēka pārvarēšanai?

3. Izlasi Rm 10:1–10, kur Pāvils citē no 5Moz 30:11–14, izskaidrojot glābšanu ticībā Jēzum pretstatā glābšanas un taisnības meklēšanai likumā. Kā tu domā, kāpēc viņš izmanto šos pantus no 5Moz? Īpašu uzmanību pievērs Rm 10:10: “Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana.” Kādu domu Pāvils pasaka?

4. Kādi ir veidi, kā jūsu pašu kultūra, jūsu pašu sabiedrība, jūsu pašu tauta var turēties pie uzskata, ka, ja jūs nebūsiat uzmanīgi, tas var ievest jūs viltus pielūgsmē?